

være betinget af en administrativ tilladelse. For hverken aktiv eller passiv tjenesteydelsesvirksomhed vil der være tale om, at selskabet etableres i Danmark.

Efter 2. livsforsikringsdirektiv opretholdes princippet om tilsyn i det land, hvor forsikringstageren opholder sig, bortset fra forsikringer, der udbydes som grænseoverskridende, passiv tjenesteydelsesvirksomhed.

Det gælder for alle livsforsikringsselskaber, der efter de gældende regler udbyder fradragsberettigede forsikringer, at de er omfattet af realrenteafgiftsloven og desuden er pligtige til at tilbageholde afgift efter pensionsbeskatningsloven af udbetalinger, herunder en foreløbig skat på 70 pct. ved genkøb af forsikringen til sikring af skattekravet.

Efter direktivet er alle forsikringsaftaler, som er indgået efter reglerne for fri udveksling af tjenesteydelser pålagt de indirekte skatter og parafiskale afgifter i det land, hvor forpligtelsen består.

2. livsforsikringsdirektiv indeholder derimod ingen regler for den direkte skattemæssige behandling af livsforsikringsselskaber eller for forsikringstagerens præmier og bidrag m.v. til livsforsikringsselskaber.

Det spørgsmål kan tænkes rejst, om Rådets 2. livsforsikringsdirektiv kan give den gældende pensionsbeskatningslov et andet indhold. Efter gældende regler gælder fradragsretten kun for indbetalinger til selskaber, der er berettiget til at drive forsikringsvirksomhed her i landet. Spørgsmålet er, om der automatisk vil gælde fradragsret for indbetalinger til selskaber, der ikke er etablerede i Danmark. Sådanne selskaber kan Danmark ikke i samme omfang som for her i landet etablerede selskaber pålægge hverken at tilbageholde skat og afgift af udbetalinger eller realrenteafgift af ordningens afkast.

EF-Domstolen traf den 28. januar 1992 principielle afgørelser om, at de belgiske fradragsregler for pensionsindbetalinger til udenlandske livsforsikringsselskaber er forenelige med EØF-traktatens artikel 48 om arbejdskraftens fri bevægelighed, artikel 59 om den fri udveksling af tjenesteydelser og artikel 67 og 106 om fri bevægelighed for kapital.

Efter de belgiske regler er der kun fradrag for præmier til livsforsikringer, såfremt præmierne indbetales til selskaber, der er hjemmehørende i Belgien, eller til udenlandske forsikringsselskabers belgiske afdeling. EF-Kommissionen havde nedlagt påstand om, at Belgien herved overtræder traktatens bestemmelser om arbejdskraftens fri bevægelighed og om den fri udveksling af tjenesteydelser.

EF-Domstolen lagde vægt på, at sammenhængen i de belgiske skatteregler forudsætter, at skattefradrag

for indbetalte præmier og bidrag modsvares af beskattning af de udbetalte beløb. Den belgiske stat skal kunne sikre sig skat af udbetalinger, hvis den er forpligtet til at acceptere fradrag for præmier, som en person bosiddende i Belgien indbetaler til et forsikringsselskab i en anden medlemsstat.

Domstolen fastslog, at sammenhængen i de belgiske regler ikke kan sikres ved mindre restriktive foranstaltninger end sket, hvorefter fradragsret for præmier og bidrag kun omfatter belgiske forsikringsselskaber.

Princippet i de belgiske regler, hvorefter fradrag for indbetalinger modsvares af skat af udbetalinger, findes tilsvarende i de danske regler. De foreslåede præciseringer af pensionsbeskatnings- og realrenteafgiftsloven, der indebærer, at den nugældende retstilstand opretholdes, kan ikke anses for at være i modstrid med EF-retten på det nævnte område sådan som EF-Domstolen har fortolket denne i de to afgørelser truffet den 28. januar 1992 vedrørende de belgiske fradragsregler.

Lovforslaget

Den usikkerhed om rækkevidden af pensionsbeskatningslovens regler for fradrag, der kunne opstå, foreslås fjernet ved en lovpræcisering.

Det foreslås i pensionsbeskatningsloven præciseret, at der fortsat kun kan opnås fradrag for indbetalinger af præmier og bidrag m.v. til livsforsikringer, der er oprettet i forsikringsvirksomheder, der har hjemsted her i landet eller udøver forsikringsvirksomhed her i landet gennem et fast driftssted, og som har Finanstilsynets tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed her i landet. Det betyder, at fradragsretten fortsat kun gælder for indbetalinger til her i landet etablerede forsikringsselskaber, der har en dansk koncession, dvs. har hjemsted her i landet eller udøver virksomhed her i landet gennem et fast driftssted, jf. selskabsskattelovens § 2. Der er dog herved i praksis ikke tilsigtet en forskel i forhold til udtrykket »herværende forretningsafdeling (general-agentur)« som nævnt i lov om forsikringsvirksomhed, § 211.

De foreslåede præciseringer indebærer, at der fortsat ikke kan oprettes fradragsberettigede forsikringer i forsikringsselskaber, der i dag eller efter 2. livsforsikringsdirektiv udbyder forsikringer til herboende gennem fri udveksling af tjenesteydelser. Det skyldes, at sådanne selskaber ikke er etableret her i landet.

I realrenteafgiftsloven foreslås samtidig fastsat, at det kun er forsikringsselskaber, der har hjemsted her i landet eller udøver livsforsikringsvirksomhed her i